

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344138752/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Og saa lo hun igen, fordi han stormende omfavnede hende og raabte:

»En Brudevogn! Det er Aften i Paris, Lysene flammer. Og Droskerne kører i alle mulige Retninger over den hele Stad. Vi vil ikke vente længer.«

Der var nu en Haand, som blidt rykkede Prinsen i Ærmet og en lidt dadlende Stemme, som fraraadede ham Hastværk. Det var den ældste Søster, der til Prinsens Forundring lagde sig imellem med en Mine som den, Sagen allermest kom ved; Sagen var jo slet ikke ordnet endnu, paastod hun, og i hendes Ansigt stod at læse om titusende opdukkende Vanskeligheder, som hun (hvis det var muligt) vilde gøre sit yderste for at rydde af Vejen.

»Der maa skrives Kontrakt,« sagde hun.

»Kontrakt!« Prinsen studsede.

Ja – smilte den ældste – der maatte sættes noget ud for Sylvia. Det unge Blod tænker kun paa sin Glæde, naturligvis. Men naar saadan en Udlænding kommer løbende lige herind i Landet og vil vente at kunne faa en god, fransk Pige, ikke sandt, saa maa han sikre hende (han kan jo være væk i Morgen den Dag), at hun ikke staar der med tomme Hænder og falder sin Familie til Byrde.

Dernæst var der Skadesløshed. Den ældste og milde Søster forlangte ti Slags Skadesløshed.

»Smukke, kære Prins, det er min gode, eneste Søster, og det falder mig saa ondt at undvære hendes Bistand ... men du holder mig vel skadesløs?«

»Ja,« sagde den fremmede.

Den ældste gik og puslede omkring Sølvdisken og om Sylvia, som hun hvert Øjeblik trak til Side for at give Raad. Saa kom hun tilbage med Hovedet omt paa skraa:

»Smukke, kære Prins, se hvor yndigt jeg har pyntet hende med Blomster, skont det slet ikke er Aarstiden ... Hyacinter er saa dyre. Men du holder mig vel skadesløs?«

Prinsen lovede at betale Blomsterne.

«– og for min gode Mening med Blomsterne» – indskød hun –
»Du holder mig vel skadesløs?«

Prinsen betalte for den gode Mening og for al den anden Fortæring, og saa var Vognen for Døren. Prinsen sprang utaalmodig ind.